

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

INHIBITING FACTORS AFFECTING ENGLISH MAJOR UNDERGRADUATES' WRITING ABILITY AT
BANGKOK THONBURI UNIVERSITY

ชญาณัช เกตุชาติ¹, รัตัญญ์ หลงรัก²

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี¹, มหาวิทยาลัยบูรพา²

Chayanach Katechard¹, Ratanyoo Longrak²

Bangkok Thonburi University¹, Burapha University²

Corresponding Author E-mail: Chayanach@gmail.com¹, Addmuscleclinic@gmail.com²

(Received : January 17, 2026; Edit : January 26, 2026; accepted : January 26, 2026)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี โดยมุ่งศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตพิสัย ปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน ปัจจัยด้านภาษา ภาวะติดขัดในการเขียน และปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน งานวิจัยนี้ตั้งอยู่บนช่องว่างการวิจัยที่พบว่า แม้นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษจะได้รับการเรียนการสอนด้านภาษาและทักษะการเขียนมากกว่านักศึกษาสาขาอื่น แต่ยังคงประสบอุปสรรคในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในมิติด้านอารมณ์ ความมั่นใจ และกระบวนการเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งยังขาดงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่ศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาในบริบทอุดมศึกษาไทยอย่างเป็นระบบ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตอบแบบสอบถามครบถ้วนจำนวน 83 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามมาตรฐานค่า 5 ระดับ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง (Cronbach's alpha = 0.87) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษารับรู้ถึงปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของนักศึกษาในระดับปานกลางถึงค่อนข้างสูง โดยปัจจัยที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ปัจจัยด้านจิตพิสัย และปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน (ค่าเฉลี่ย = 3.09) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ย = 3.07) นอกจากนี้ นักศึกษายังรับรู้ถึงข้อจำกัดด้านภาษา (ค่าเฉลี่ย = 3.00) และภาวะติดขัดในการเขียน (ค่าเฉลี่ย = 3.02) ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นผลจากการทำงานร่วมกันของหลายปัจจัย ทั้งด้านภาษา ด้านจิตพิสัย และกระบวนการเรียนรู้ ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา โดยเน้นการสร้างบรรยากาศเรียนรู้ที่เอื้อต่อความมั่นใจ ลด ความวิตกกังวล และส่งเสริมการเรียนรู้การเขียนอย่างเป็นระบบ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ : การเขียนภาษาอังกฤษ, ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค, การรับรู้ของผู้เรียน, ความวิตกกังวลในการเขียน, ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

Abstract

This study aimed to explore inhibiting factors affecting English writing ability as self-perceived by undergraduate students majoring in English at Bangkokthonburi University. The study focused on students' perceptions of affective factors, writing apprehension factors, linguistic factors, writer's block factors, and tactical factors related to English writing. This research was grounded in a research gap indicating that although English major students receive more extensive language and writing instruction than students in other disciplines, they continue to experience persistent difficulties in English writing, particularly in affective dimensions, self-confidence, and academic writing processes. However, empirical studies examining these issues in the Thai higher education context remain limited. This study employed a survey research design. The participants consisted of 83 undergraduate students majoring in English who completed the questionnaire. The research instrument was a five-point Likert-scale questionnaire with a high level of reliability (Cronbach's $\alpha = 0.87$). Data were analyzed using descriptive statistics, including mean and standard deviation. The findings showed that the students perceived inhibiting factors affecting their English writing ability at a moderate to relatively high level across all dimensions investigated. The factors with the highest mean scores were affective factors and writing apprehension factors (mean = 3.09), followed by tactical factors related to teaching and learning strategies (mean = 3.07). In addition, the students perceived linguistic limitations, such as limited vocabulary and writing mechanics (mean = 3.00), as well as writer's block during the writing process (mean = 3.02). The results indicated that English writing ability among undergraduate English majors was not influenced by linguistic knowledge alone but results from the interaction of multiple factors, including linguistic, affective, and learning process-related factors. The findings of this study evidence for improving the teaching and learning of English writing in higher education. Emphasis should be placed on creating a supportive learning environment that enhances students' confidence, reduces writing anxiety, and promotes systematic writing processes to support the sustainable development of students' English writing skills.

Keywords : English writing ability, inhibiting factors, learners' perception, writing apprehension, English as a foreign language (EFL)

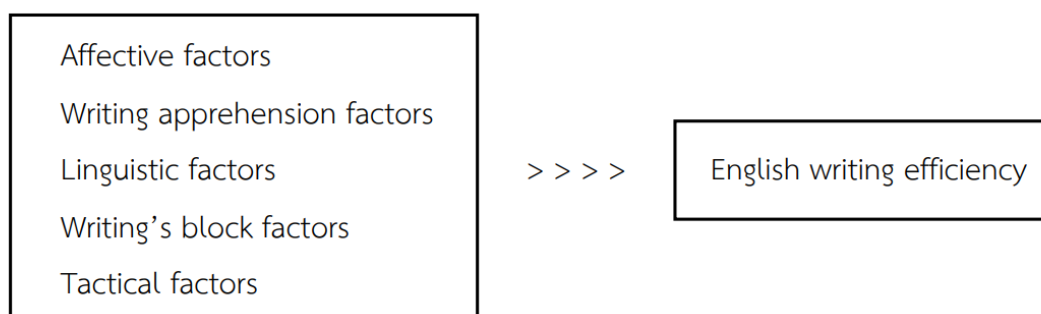
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในบริบทของการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นกระบวนการที่สะท้อนความสามารถในการคิด วิเคราะห์ และถ่ายทอดความรู้ในรูปแบบลายลักษณ์อักษร โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา การเขียนภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้เชิงวิชาการ การทำวิจัย และการสื่อสารในระดับสากล นักวิชาการด้านการเขียนเห็นพ้องกันว่า การเขียนมิใช่เพียงผลลัพธ์ของการใช้ภาษา หากแต่เป็นกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการทางปัญญาที่ซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การพัฒนาแนวคิด การเรียบเรียงภาษา และการตรวจแก้งานเขียนอย่างเป็นระบบ อีกทั้งเป็นกระบวนการทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการเรียบเรียงความคิดและการปรับปรุงแก้ไขงานเขียนอย่างเป็นระบบ (Flower & Hayes, 1981; Hyland, 2019) อย่างไรก็ตาม การเขียนภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะที่ทำนายสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากผู้เรียนต้องบูรณาการความรู้หลายด้านพร้อมกัน ทั้งไวยากรณ์ คำศัพท์ โครงสร้างงานเขียน และการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในเชิงวิชาการ (Hyland, 2003; Richards & Renandya, 2002) งานวิจัยที่ผ่านมาได้รายงานว่าผู้เรียนจำนวนมากประสบปัญหาในการสร้างประโยคที่ถูกต้อง การพัฒนาย่อหน้าให้มีเอกภาพ และการถ่ายทอดแนวคิดอย่างชัดเจน ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพงานเขียนและความมั่นใจของผู้เรียน (Fareed et al., 2016) ในบริบทของประเทศไทย นักศึกษาไทยยังคงประสบความยากลำบากในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการเขียนเชิงวิชาการ เนื่องจากความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นผลลัพธ์ของปัจจัยหลายด้านที่ทำงานร่วมกัน งานวิจัยด้านผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a foreign language, EFL) ชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยด้านจิตพิสัยและความวิตกกังวลในการเขียนมีบทบาทสำคัญต่อแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการเขียนของผู้เรียน (Cheng, 2002) ขณะเดียวกัน ปัจจัยด้านภาษา ได้แก่ ความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่จำกัด ยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการถ่ายทอดความคิดอย่างชัดเจนและเป็นระบบ (Hyland, 2003; Richards & Renandya, 2002) นอกจากนี้ ผู้เรียนจำนวนมากยังเผชิญกับภาวะติดขัดในการเขียน เช่น การไม่สามารถเริ่มต้นหรือพัฒนางานเขียนได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งมักมีความเกี่ยวข้องกับการขาดทักษะด้านกระบวนการเขียนและประสบการณ์ในการเขียนเชิงวิชาการ อีกทั้ง การขาดกลยุทธ์ในการเขียน เช่น การวางแผน การร่าง การปรับปรุงแก้ไขงานเขียน และการใช้แหล่งข้อมูลอย่างเหมาะสม ยังส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาคุณภาพงานเขียนได้อย่างเต็มศักยภาพ ปัจจัยเหล่านี้โดยรวมส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และอาจนำไปสู่ปัญหาด้านการอ้างอิงและจริยธรรมทางวิชาการโดยไม่เจตนา (Li & Casanave, 2012; Lei & Hu, 2015; Watcharapunyawong & Usaha, 2013) แม้ว่านักศึกษาเอกภาษาอังกฤษจะได้รับการเรียนการสอนด้านภาษาและทักษะการเขียนมากกว่านักศึกษาสาขาอื่น แต่ผลการศึกษาที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่านักศึกษาในกลุ่มนี้ยังคงประสบอุปสรรคในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในมิติด้านจิตพิสัย ความมั่นใจ และกระบวนการเขียนเชิงวิชาการ ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากแรงกดดันด้านความคาดหวัง ความเปรียบเทียบกับตนเองกับผู้อื่น และการประเมินผลที่มุ่งเน้นความถูกต้องทางภาษาและผลลัพธ์ของงานเขียนมากกว่ากระบวนการเรียนรู้ ส่งผลให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลและพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการเขียน (Cheng, 2002) นอกจากนี้ ในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยุคดิจิทัล ผู้เรียนจำนวนมากต้องเผชิญกับความท้าทายรูปแบบใหม่ เช่น การใช้เครื่องมือช่วยเขียนและเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) อาทิ โปรแกรมตรวจไวยากรณ์หรือแอปพลิเคชันช่วยสร้างข้อความ ซึ่งแม้จะช่วยลดภาระด้านภาษาในระดับหนึ่ง แต่ก็อาจส่งผลกระทบต่อภาวะติดขัดในการเขียน ความมั่นใจในการพัฒนาแนวคิดด้วยตนเอง และความวิตกกังวลเกี่ยวกับความถูกต้องทางวิชาการ หากผู้เรียนขาดความเข้าใจในกระบวนการเขียนและการใช้เครื่องมือเหล่านี้อย่างเหมาะสม (Hyland, 2019; Li & Casanave, 2012)

สำหรับบริบทของมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี จากข้อสังเกตของผู้สอนและผลการประเมินการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่านักศึกษาจำนวนมากไม่น้อยประสบปัญหาในการพัฒนาแนวคิด การเชื่อมโยงความคิด และการปรับปรุงแก้ไขงานเขียนอย่างเป็นระบบ แม้ว่าจะผ่านการเรียนรายวิชาทางภาษาและการเขียนมาแล้วหลายรายวิชา สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนถึงความจำเป็นในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทเฉพาะของสถาบัน การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องชี้ให้เห็นว่า แม้งานวิจัยจำนวนมากจะให้ความสำคัญกับการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) อย่างไรก็ตาม ยังมีงานวิจัยจำนวนจำกัดที่ศึกษาปัจจัยด้านจิตพิสัย ด้านภาษา ภาวะติดขัดในการเขียน และกลยุทธ์การเขียนในลักษณะบูรณาการ โดยเฉพาะในบริบทของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย การศึกษาปัจจัยดังกล่าวในเชิงการรับรู้ของผู้เรียนจึงมีความสำคัญ เนื่องจากสะท้อนประสบการณ์การเรียนรู้และอุปสรรคที่ผู้เรียนเผชิญจริงในกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อให้เข้าใจปัญหาและอุปสรรคในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างรอบด้าน ทั้งนี้ ผลการวิจัยคาดว่าจะช่วยเติมเต็มช่องว่างองค์ความรู้ และสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย 1. เพื่อสำรวจระดับปัจจัยด้านจิตพิสัย ด้านความวิตกกังวลในการเขียน ด้านภาษา ด้านภาวะติดขัดในการเขียน และด้านกลยุทธ์การเขียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในบริบทของการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL)

กรอบแนวคิดการวิจัย กรอบแนวคิดการวิจัยนี้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตพิสัย ด้านความวิตกกังวลในการเขียน ด้านภาษา ด้านภาวะติดขัดในการเขียน และด้านกลยุทธ์การเขียน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในบริบทของการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) ปัจจัยด้านจิตพิสัยครอบคลุมความวิตกกังวลในการเขียนและความเชื่อมั่นของผู้เรียน ปัจจัยด้านภาษาสะท้อนความรู้ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ขณะที่ภาวะติดขัดในการเขียนและกลยุทธ์การเขียนเกี่ยวข้องกับกระบวนการและวิธีการเขียนของผู้เรียน ปัจจัยเหล่านี้ทำงานร่วมกันและอาจส่งผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในภาพรวม

ภาพกรอบแนวคิดที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่มีการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวนทั้งสิ้น 150 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยประกอบด้วยนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามครบถ้วนจำนวน 83 คน โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรทั้งหมด เนื่องจากจำนวนประชากรอยู่ในขอบเขตที่สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้อย่างครอบคลุม อย่างไรก็ตาม ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้นำเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์มาใช้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผลการวิจัยสะท้อนภาพรวมของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในบริบทของมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรีได้อย่างเหมาะสมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปร ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้ 1. ปัจจัยด้านจิตพิสัย (Affective factors) หมายถึง ความรู้สึก ทัศนคติ และสภาวะทางอารมณ์ของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ 2. ปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน (Writing apprehension factors) หมายถึง ความกลัว ความกังวล หรือความไม่มั่นใจของผู้เรียนเมื่อทำกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ 3. ปัจจัยด้านภาษา (Linguistic factors) หมายถึง ความรู้และความสามารถด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ 4. ปัจจัยด้านภาวะติดขัดในการเขียน (Writing block factors) หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการเขียน เช่น การไม่สามารถเริ่มต้นหรือพัฒนาแนวคิดในการเขียนได้อย่างต่อเนื่อง 5. ปัจจัยด้านกลยุทธ์การเขียน (Tactical factors) หมายถึง วิธีการหรือกลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้ในการเขียน เช่น การวางแผน การร่าง การทบทวน และการแก้ไขงานเขียน ตัวแปรตาม คือ ผลลัพธ์ที่ได้รับอิทธิพลจากตัวแปรอิสระ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษ (English writing efficiency) หมายถึง ระดับความสามารถของผู้เรียนในการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของตนเอง ในด้านการถ่ายทอดความคิด ความถูกต้องทางภาษา และความชัดเจนของงานเขียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถาม (questionnaire) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยอิงกรอบแนวคิดด้านการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษและจิตวิทยาการศึกษา เพื่อสะท้อนประสบการณ์ ความรู้สึก และการรับรู้ของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามดังกล่าวนำมาใช้จากงานวิจัยที่ได้ตีพิมพ์ก่อนหน้านี้ของ Sasmita และ Tyas (2022) แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับเพศและชั้นปี และส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยครอบคลุมปัจจัยด้านจิตพิสัย ปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน ปัจจัยด้านภาษา ปัจจัยด้านภาวะติดขัดในการเขียน และปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน ทั้งนี้ ข้อคำถามในส่วนที่ 2 มุ่งประเมินการรับรู้ของนักศึกษาต่อปัญหาอุปสรรค และประสบการณ์ในการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามในส่วนที่ 2 ใช้มาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ระดับเห็นด้วยน้อยที่สุดถึงเห็นด้วยมากที่สุด เพื่อสะท้อนระดับการรับรู้และประสบการณ์ของนักศึกษาเกี่ยวกับ

ตารางที่ 2 ชั้นปีของผู้ตอบแบบสอบถาม		
	Number of students	Percentage
First year	0	0%
Second year	34	41%
Third year	23	27.7%
Fourth year	26	31.3%
Total	83	100%

การเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในบริบทระดับอุดมศึกษา แบบสอบถามดังกล่าวมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง โดยมีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ 0.87 แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือวิจัยมีความเหมาะสมในการนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านจิตพิสัย ความวิตกกังวล แรงจูงใจ และอุปสรรคในการเขียน เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยและการดำเนินการวิจัย 2. จัดเตรียมเครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม โดยอิงกรอบแนวคิดที่กำหนด เพื่อสะท้อนประสบการณ์และการรับรู้ของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ 3. ดำเนินการขอรับการรับรองด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และจัดเตรียมเอกสารชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการวิจัย และแบบแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย 4. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างภายหลังได้รับการอนุมัติด้านจริยธรรม โดยชี้แจงรายละเอียดการเข้าร่วมการวิจัย และขอความยินยอมจากผู้เข้าร่วมการวิจัยอย่างสมัครใจ 5. ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลที่ได้รับ จัดระเบียบข้อมูล และเตรียมความพร้อมสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลตามระเบียบวิธีที่กำหนด เพื่อให้ผลการวิจัยมีความถูกต้อง เป็นระบบ และน่าเชื่อถือ การ

วิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ดังนี้ 1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศและชั้นปี โดยใช้ความถี่และร้อยละ 2. วิเคราะห์ระดับปัจจัยด้านจิตพิสัย ปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน ปัจจัยด้านภาษา ปัจจัยด้านภาวะติดขัดในการเขียน และปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน รวมถึงระดับการรับรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม รวมถึงระดับของปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์ถูกนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบ

คำอธิบายเชิงพรรณนา เพื่อแสดงภาพรวมของข้อมูลและแนวโน้มของปัจจัยที่ศึกษาอย่างเป็นระบบและชัดเจน

ตารางที่ 1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 83 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 71.1 ขณะที่เพศชายมีสัดส่วนร้อยละ 28.9 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีเพศหญิงเป็นส่วนใหญ่

ตารางที่ 2 ชั้นปีของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากตารางที่ 2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 83 คน ส่วนใหญ่อยู่ในชั้นปีที่ 2 จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือชั้นปีที่ 4 จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 และชั้นปีที่ 3 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 ขณะที่ไม่พบผู้ตอบแบบสอบถามในชั้นปีที่ 1 ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 3 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านจิตพิสัย(Affective Factors)

ตารางที่ 3 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านจิตพิสัย		
	Mean	S.D.
English writing is difficult and stressful for me	3.00	0.91
I face many obstacles in English writing activities	2.98	0.81
I am afraid of writing because I cannot write better or as well as the other friends	3.04	1.14
I am not confident in my ability to express ideas in writing	3.00	1.12
I often just copy-paste people's writing on the internet	3.29	1.10
Sometimes I also copy-paste my friend's work	3.27	1.13
I have yet to find a strong reason why I should learn to write English	3.08	1.06
Summary	3.09	1.04

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ต่อปัจจัยด้านจิตพิสัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.09$, $S.D. = 1.04$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การคัดลอกผลงานเขียนจากแหล่งข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต ($M = 3.29$, $S.D. = 1.10$) และการคัดลอกงานเขียนของเพื่อน ($M = 3.27$, $S.D. = 1.13$) รองลงมา

ตารางที่ 1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม		
	Number of students	Percentage
Male	24	28.9%
Female	59	71.1
Total	83	100%

คือ การขาดเหตุผลหรือแรงจูงใจที่ชัดเจนในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ($M = 3.08$, $S.D. = 1.06$) และความกลัวการเขียนเนื่องจากไม่สามารถเขียนได้ดีเท่าผู้อื่น ($M = 3.04$, $S.D. = 1.14$) ขณะที่ความรู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากและก่อให้เกิดความตึงเครียด รวมถึงความไม่มั่นใจในการแสดงแนวคิดผ่านการเขียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ($M = 3.00$)

ตารางที่ 4 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน (Writing Apprehension Factors)

ตารางที่ 4 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน		
	Mean	S.D.
I expect to do poorly in English writing activities even before I start writing	3.12	0.71
I feel that I will always make errors in writing	2.89	0.88
I feel that I will always be the last/the worst in writing class	3.16	0.90
No one seemed to enjoy what I have written	3.16	0.89
Even when I had worked hard, I did not get good scores	3.00	1.05
Discussing my writing with my friends is a bad experience because they never appreciate my ideas	3.13	1.02
My teacher never appreciated my writing progress and improvement that made me discouraged	3.19	0.92
Summary	3.09	0.94

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ต่อปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.09$, $S.D. = 0.94$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความรู้สึกว่าคุณครูไม่เห็นคุณค่าในความก้าวหน้าและ

พัฒนาการด้านการเขียนของตน ($M = 3.19$, $S.D. = 0.92$) รองลงมาคือ ความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ที่เขียนได้แย่ที่สุดในชั้นเรียน และความรู้สึกว่าผลงานเขียนของตนไม่ได้รับความสนใจหรือการยอมรับจากผู้อื่น ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($M = 3.16$) นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความคาดหวังว่าจะทำผลงานเขียนได้ไม่ดีตั้งแต่ก่อนเริ่มเขียน ($M = 3.12$) ขณะที่การรับรู้ว่าตนเองมักทำผิดพลาดในการเขียนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดในกลุ่มปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน ($M = 2.89$)

ตารางที่ 5 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านภาษา (Linguistic Factors)

ตารางที่ 5 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านภาษา		
	Mean	S.D.
I face difficulties in making good and correct sentences because of my lack of ability in grammar	2.89	0.94
I always faced problems with tenses that will be used	3.00	0.99
Frequent mistake in grammar affects my effective writing expression	2.90	0.74
It is hard for me to express my ideas because I only knew a few English words	3.06	1.09
I often choose the wrong words to explain/express something in my writing	3.05	0.94
Small errors in writing mechanisms, such as typos.	3.07	0.91
Summary	3.00	0.94

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ต่อปัจจัยด้านภาษาที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.00$, $S.D. = 0.94$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ปัญหาข้อผิดพลาดเล็กน้อยด้านกลไกการเขียน เช่น การสะกดคำผิด ($M = 3.07$, $S.D. = 0.91$) และความยากในการแสดงแนวคิดผ่านการเขียนเนื่องจากมีคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำกัด ($M = 3.06$, $S.D. = 1.09$) รองลงมาคือ การเลือกใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมในการอธิบายหรือถ่ายทอดแนวคิดในการเขียนภาษาอังกฤษ ($M = 3.05$) ขณะที่ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้กาลและการใช้ไวยากรณ์ รวมถึงความยากในการสร้างประโยคที่ต้องตามหลักภาษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ($M = 2.89-3.00$)

ตารางที่ 6 การรับรู้ของนักศึกษาต่อภาวะติดขัดในการเขียน (Writer's Block Factors)

จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ต่อภาวะติดขัดในการเขียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.02$, $S.D. = 0.91$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ การสูญเสียแรงจูงใจระหว่างกระบวนการเขียน ($M = 3.13$, $S.D. =$

ตารางที่ 6 การรับรู้ของนักศึกษาต่อภาวะติดขัดในการเขียน		
	Mean	S.D.
During the process of writing, I often get blank and cannot develop my ideas	3.08	0.81
While writing, I usually face difficulties in connecting different ideas	2.93	0.81
It is hard for me to focus on writing for a long period of time	2.89	1.09
Sometimes I lose my motivation during the writing process	3.13	0.91
Being unmotivated becomes one of my biggest issues in starting or continuing my writing	3.08	0.91
Summary	3.02	0.91

0.91) รองลงมาคือ การไม่สามารถเริ่มต้นหรือเขียนต่อได้เนื่องจากขาดแรงจูงใจ ($M = 3.08$, $S.D. = 0.91$) และการไม่สามารถพัฒนาแนวคิดระหว่างกระบวนการเขียน ($M = 3.08$, $S.D. = 0.81$) ขณะที่ความยากในการเชื่อมโยงแนวคิดระหว่างการเขียน ($M = 2.93$, $S.D. = 0.81$) และความยากในการมีสมาธิในการเขียนเป็นระยะเวลานาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.89$, $S.D. = 1.09$)

ตารางที่ 7 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน (Tactical Factors)

ตารางที่ 7 การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน

	Mean	S.D.
I do not usually practice writing a lot	3.08	0.91
After finishing my writing, I did not review or proofread my work	3.17	0.99
The detailed feedback from my teacher makes me unaware of my mistakes	3.00	0.81
My teacher gives me fewer opportunities to write	3.02	0.98
Summary	3.07	0.92

จากตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ต่อปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.07$, $S.D. = 0.92$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือ การไม่ทบทวนหรือตรวจแก้งานเขียนหลังจากเขียนเสร็จ ($M = 3.17$, $S.D. = 0.99$) รองลงมาคือ การขาดการฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ($M = 3.08$, $S.D. = 0.91$) และการรับรู้ที่ได้รับโอกาสในการฝึกเขียนจากผู้สอนในระดับจำกัด ($M = 3.02$, $S.D. = 0.98$) ขณะที่การรับรู้เกี่ยวกับการได้รับข้อเสนอแนะจากผู้สอนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.00$, $S.D. = 0.81$)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มีการรับรู้ต่อปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลางในทุกมิติที่ศึกษา ผลดังกล่าวสอดคล้องกับที่มาและความสำคัญของการวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน และเป็นหนึ่งในทักษะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศต้องใช้ความพยายามและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในบริบทของการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา ซึ่งการเขียนมิได้เป็นเพียงการใช้ภาษา หากแต่เป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิดเชิงวิชาการอย่างมีระบบและมีความหมาย ในด้านปัจจัยด้านจิตพิสัย ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีความรู้สึกตึงเครียด ความไม่มั่นใจ และพฤติกรรมการคัดลอกงานเขียนในระดับปานกลางถึงค่อนข้างสูง ประเด็นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงแรงกดดันภายในที่ผู้เรียนเผชิญเมื่อทำกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้เรียนเปรียบเทียบกับความสามารถของตนเองกับผู้อื่น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Cheng (2002) ที่ชี้ให้เห็นว่าความวิตกกังวลในการเขียนมีความเกี่ยวข้องกับทัศนคติและพฤติกรรมในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และอาจนำไปสู่พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการเขียนหรือการพึ่งพาแหล่งข้อมูลภายนอกมากเกินไป นอกจากนี้การที่นักศึกษายังไม่เห็นคุณค่าและความเชื่อมโยงของการเขียนภาษาอังกฤษกับเป้าหมายทางวิชาการและการพัฒนาตนเองในระยะยาว อาจเป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้แรงจูงใจในการเขียนลดลง แม้ว่าจะเป็นนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษก็ตาม สำหรับปัจจัยด้านความวิตกกังวลในการเขียน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความกังวลต่อการประเมินจากผู้สอนและการยอมรับจากผู้อื่นในระดับปานกลาง โดยเฉพาะความรู้สึกว่าความพยายามและพัฒนาการด้านการเขียนของตนเองไม่ได้รับการเห็นคุณค่าอย่างเพียงพอ ผลการวิจัยในประเด็นนี้สอดคล้องกับข้อเสนอของ Richards และ Renandya (2002) ที่ระบุว่าบรรยากาศการเรียนรู้และรูปแบบการให้ข้อเสนอแนะมีบทบาทสำคัญต่อความเชื่อมั่นและแรงจูงใจของผู้เรียน ผลดังกล่าวสะท้อนว่าปัจจัยภายในตัวผู้เรียน เช่น ความวิตกกังวลและความไม่มั่นใจ มีน้ำหนักต่อการรับรู้ปัญหาการเขียนมากกว่าปัจจัยภายนอก อย่างไรก็ตาม ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอนยังมีบทบาทสำคัญในฐานะตัวแปรที่สามารถลดหรือซ้ำเติมความวิตกกังวลดังกล่าวได้ ในด้านปัจจัยด้านภาษา นักศึกษารับรู้ถึงข้อจำกัดด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และกลไกการเขียนในระดับปานกลาง โดยเฉพาะความยากในการถ่ายทอดแนวคิดเมื่อมีคลังคำศัพท์จำกัดและการเกิดข้อผิดพลาดด้านกลไกการเขียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานของ Hyland (2003) และ Richards และ Renandya (2002) ที่ชี้ว่าความรู้ทางภาษาเป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนเชิงวิชาการ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าข้อจำกัดด้านภาษาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถอธิบายปัญหาการเขียนของผู้เรียนได้อย่างครบถ้วน หากแต่ต้องพิจารณาร่วมกับปัจจัยด้านจิตพิสัยและกระบวนการเขียนของผู้เรียน ยิ่งไปกว่านั้น ในด้านภาวะติดขัดในการเขียน (writer's block) ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาประสบปัญหาในการเริ่มต้นและพัฒนางานเขียน รวมถึงการสูญเสียแรงจูงใจระหว่างกระบวนการเขียนในระดับปานกลาง ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดกระบวนการเขียนของ Flower และ Hayes (1981) ที่มองว่าการเขียนเป็นกระบวนการทางปัญญาที่ต้องอาศัยการวางแผน การจัดระเบียบความคิด และการปรับปรุงงานเขียนอย่างต่อเนื่อง ภาวะติดขัดในการเขียนดังกล่าวสะท้อนถึงความจำเป็นในการจัดกิจกรรมสนับสนุนการเขียนอย่างเป็นระบบ เช่น Writing Lab หรือกระบวนการให้เพื่อนช่วยตรวจงานเขียน (peer review) ซึ่งสามารถช่วยลดความวิตกกังวล ส่งเสริมการเริ่มต้นงานเขียน และพัฒนาทักษะการเขียนภายใต้บรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ สุดท้าย ในด้านปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักศึกษารับรู้ถึงการขาดการฝึกฝนการเขียน

อย่างสม่ำเสมอ การไม่ทบทวนหรือแก้ไขงานเขียนหลังเขียนเสร็จ และโอกาสในการฝึกเขียนที่ยังมีอยู่อย่างจำกัด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับข้อเสนอของ Hyland (2019) ที่เน้นว่าการพัฒนาทักษะการเขียนจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและการให้ข้อเสนอแนะที่มีคุณภาพ เมื่อพิจารณาในภาพรวม ปัจจัยด้านกลยุทธ์การเรียนการสอนอาจทำหน้าที่เป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญ (key driver) ของปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากรูปแบบการสอนที่มุ่งเน้นความถูกต้องทางภาษาเพียงอย่างเดียว หรือการขาดการสะท้อนกลับเชิงพัฒนา อาจซ้ำเติมความวิตกกังวลและภาวะติดขัดในการเขียนของผู้เรียน โดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนแนวคิดที่ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นผลจากการเกื้อหนุนกันของหลายปัจจัย ทั้งด้านจิตพิสัย ความวิตกกังวล ความรู้ทางภาษา กระบวนการเขียน และกลยุทธ์การเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับกรอบแนวคิดการวิจัยและงานวิจัยก่อนหน้านี้ในบริบทของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ ผลการวิจัยช่วยให้เข้าใจประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนในบริบทอุดมศึกษาไทยได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. **ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้** จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษารับรู้ถึงปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในหลายมิติ ทั้งด้านจิตพิสัย ความวิตกกังวล ข้อจำกัดด้านภาษา ภาวะติดขัดในการเขียน และกลยุทธ์การเรียนการสอน ผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน ไม่มุ่งเน้นเฉพาะผลสัมฤทธิ์หรือความถูกต้องทางภาษาเพียงอย่างเดียว ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อความมั่นใจ ลดความวิตกกังวล และส่งเสริมทัศนคติเชิงบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ควบคู่กับการจัดกิจกรรมที่เน้นกระบวนการเขียนอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การวางแผน การพัฒนาแนวคิด การเขียนร่าง และการปรับปรุงงานเขียนอย่างต่อเนื่อง เช่น การจัดกิจกรรมสนับสนุนการเขียนในรูปแบบของ Writing Lab หรือการใช้กระบวนการให้เพื่อนช่วยตรวจงานเขียน (peer review) เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ฝึกปรับปรุงงานเขียน และลดความวิตกกังวลในการเขียน นอกจากนี้ ผู้สอนควรทบทวนและปรับกลยุทธ์การสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยลดการมุ่งเน้นความถูกต้องทางภาษาเพียงอย่างเดียว และเพิ่มการให้ข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยให้นักศึกษาตระหนักถึงพัฒนาการของตนเอง เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ผ่านกระบวนการเขียน และพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. **ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต** การวิจัยในอนาคตควรขยายขอบเขตการศึกษาไปยังกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้น ทั้งในด้านสาขาวิชา ชั้นปี และบริบทของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ผลการวิจัยสะท้อนภาพรวมของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศได้อย่างครอบคลุมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรพิจารณาใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยผสานข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามเข้ากับข้อมูลเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการวิเคราะห์ผลงานเขียนของผู้เรียน เพื่อช่วยให้เข้าใจปัญหาและอุปสรรคในการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างลึกซึ้งและรอบด้านมากขึ้น นอกจากการศึกษาศึกษาการรับรู้ของผู้เรียนแล้ว งานวิจัยในอนาคตอาจพัฒนาการศึกษาที่มุ่งวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษจากผลงานเขียนจริงควบคู่กับการรับรู้ของผู้เรียน เพื่อเปรียบเทียบมุมมองระหว่างผลการประเมินเชิงปฏิบัติกับการรับรู้ของผู้เรียน และสะท้อนภาพการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น อีกทั้งควรศึกษาผลของการนำรูปแบบการสอนหรือกิจกรรมการเขียนที่หลากหลายไปใช้ เช่น กิจกรรมที่เน้นกระบวนการเขียน หรือการเรียนรู้เชิงร่วมมือ เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- Cheng, Y. S. (2002). **Factors associated with foreign language writing anxiety**. *Foreign Language Annals*, 35(6), 647–656. <https://doi.org/10.1111/j.1944-9720.2002.tb01903.x>
- Fareed, M., Ashraf, A., & Bilal, M. (2016). **ESL learners' writing skills: Problems, factors and suggestions**. *Journal of Education and Social Sciences*, 4(2), 81–92.
- Flower, L., & Hayes, J. R. (1981). **A cognitive process theory of writing**. *College Composition and Communication*, 32(4), 365–387. <https://doi.org/10.2307/356600>
- Hyland, K. (2003). **Second language writing**. Cambridge University Press.
- Hyland, K. (2019). **Second language writing (2nd ed.)**. Cambridge University Press.
- Lei, J., & Hu, G. (2015). **Chinese university EFL students' perceptions of plagiarism**. *Journal of English for Academic Purposes*, 20, 1–13. <https://doi.org/10.1016/j.jeap.2015.06.001>
- Li, Y., & Casanave, C. P. (2012). **Two first-year students' strategies for writing from sources: Patchwriting or plagiarism?** *Journal of Second Language Writing*, 21(2), 165–180. <https://doi.org/10.1016/j.jslw.2012.03.002>
- Richards, J. C., & Renandya, W. A. (2002). **Methodology in language teaching: An anthology of current practice**. Cambridge University Press.
- Sasmita, N. M. K., & Tyas, P. A. (2022). **Exploring inhibiting factors in English writing activities among senior high school students**. *International Journal of English Education and Linguistics (IJOEEL)*, 4(2).
- Watcharapunyawong, S., & Usaha, S. (2013). **Thai EFL students' writing errors in different text types: The interference of the first language**. *English Language Teaching*, 6(1), 67–78. <https://doi.org/10.5539/elt.v6n1p6>